

סיפורי הנחשים

א. לאנג (~1900)

בשנת 1850 צרפתי אחד בשם ברון דה ווגאן עזב את מולדתו והפליג לאמריקה הצפונית בחיפוש אחרי מזל והרפתקאות. הוא היה צאצא של שני אנשי אצולה צרפתיים מפורסמים שנלחמו כקצינים בחילות שונים. בשנת 1850 העולם היה מלא סכנות, אינדיאנים אדומים, חיות פראיות והרפתקאות יותר מאשר עכשיו ולברון הזדמן להינצל מנחשים ודובים. מיד בבואו לאמריקה קרתה לו הרפתקה עם נחש

אפעה. הוא חנה בשדות הזהב של קליפורניה, שם חיפש זהב כדי להתחיל במסעות שלו. הוא גר אז בצריף, שבנה לעצמו וישן בו על שק ממולא עלי אלון יבשים. יום אחד ברון החליט שאת המזרון שלו צריך

לחדש ויצא מהביתן עם השק והרובה. אחרי שמילא את השק בעלים חדשים הלך עם הרובה לצוד חיות לארוחה שלו וחזר רק אחרי שירד

אבל הרגיש בתנועה מוזרה בתוך השק שעליו שכב. הוא חשב בהתחלה כי זה עכברוש, אך מהר מאוד הרגיש שהתנועה היא לא של בעל ארבע רגליים, אלא של זוחל. לא של עכברוש אלא של נחש! הוא כנראה שם אותו לשק יחד עם העלים, כפי שיכול היה לקרות בקלות בימי חורף, כשהזוחלים מתקשים מהקור, מתקרבלים וישנים. ברון קפץ מיד על רגליו והתרחק אך מאחר שרצה לבדוק את הנחש טוב יותר לקח ביד רובה כדי להתגונן מסכנה, והתקרב שוב אל המיטה שלו. אלא שהנחש כפוי הטובה, ששכח כנראה כי שניהם חילקו אותה המיטה, זרק את עצמו על הרובה ונשך חזק בקנה. ברון חשש

הלילה. הוא בישל ואכל את ארוחתו ואחר כך נשכב על המזרון החדש ומהר מאוד נרדם. התעורר סביב השעה שלוש והיה נרדם שוב,

שהנחש עלול לעזוב את הקנה והתנפל עליו
משך בהדק והירי חתך את הזוחל לשניים.
אורכו של הנחש היה כשני רגל וכשברון חתך
את זנבו מצא עליו את הקשקשים שמשמיעים
רעש מיוחד לסוג זה של הזוחלים.
אחרי שמצא מספיק זהב קנה ברון פרד בשם
קאדי שאותו חיבב מאוד, ואתו יצא לאזורים
פראים בחיפוש ההרפתקאות.
מהר מאוד הצטרפה אליו נערה אינדיאנית בשם
קאלוא, בת צ'יף של שבט יוטה, שנחטפה, יחד
עם נשים אחרות, על ידי שבט אינדיאנים אחר,
אותו פגש ברון. החוטפים היו בוודאי מענים
אותה, אבל ברון פדה אותה מהם תמורת

ממחטת משי, סכין ומזלג ועוד מספר תמונות
צבעוניות. היא נדדה אתו עוד זמן מה עד
שפגשה באנשי השבט שלה וחזרה אליהם.
יום אחד הם הלכו דרך אזור מלא פנתרים
ופומות. ברון הלך קדימה כשפתאום עצרה אותו
הקריאה של הנערה. היא השתמשה בקריאה זו
רק ברגעי סכנה גדולה. ברון הסתכל וראה
שהדבר אשר קודם חשב לענף עץ רקוב שוכב
על הארץ, ואפילו חשב לקחת אותו להסקת
מדורה בערב, אינו אלא נחש ענקי. הנחש שכב
לרוחב השביל וישן. ברון הרים את הרובה שלו
והתקרב למפלצת כדי לכוון טוב יותר. הוא ירה,
אבל החטיא. היצור הנורא התרומם, כמעט

נעמד על זנבו והביט על ברון במבט חודר
ומהפנט שבדרך כלל גורם לקורבן להתאבן.
ברון אמנם פחד אך התגבר וירה בשנית והפעם
פצע את היצור בלי להרוג אותו מיד. תנועות של
הנחש הגוסס היו כל כך אלימות שהעצים
הצעירים העומדים בסביבה נפלו כאילו היו
חתוכים בחרמש.
קאלוא וברון ניגשו לבדוק את גופתו של הנחש
מיד אחרי שהיו בטוחים כי זה מת. למרות אפילו
בלי הזנב אורכו היה חמישה יארד ורגל וחצי
היקפו. ברון חשב שעובי גופו מוזר מדי והחליט
לפתוח את בטנו. הוא מצא בפנים זאב הערבות
שנבלע לשם כנראה לפני כשבוע. המעניין הוא

שמהנחש נדף ריח הדומה לזה של נחש הים,
כפי שתואר בספרו של מר קיפלינג.
הנחש האיום ביותר שפגש ברון היה נחש בעל
קרניים. מאוחר יותר ברון למד מהאינדיאנים
שזה הנחש המסוכן ביותר באמריקה הצפונית,
כי לא רק הנשיכה שלו מביאה מות מידי, אך גם
בזנבו נמצא עוקץ שמפיק רעל. הנחש הזה זוחל
כמו יתר הנחשים, אך כשהוא תוקף מניח
תחילה את גופו במעגל ואחר כך מתנפל על
הקורבן כמו אריה, ראשו קדימה וזנב מורם,
ותוקף ביחד בשני קצוות גופו. אם הוא במקרה
מחטיא וזנבו פוגע בעץ, העוקץ חודר לתוך העץ
שנופל מיד ותוך זמן קצר נובל ומתייבש.

באותו היום ברון וקאלוא ברחו בפני קבוצת אינדיאנים משבט עוין. בבוקר הם החליטו לעצור, לנוח ולאכול. ברון לקח רובה ויצא לצוד. הוא צד הודו בר שאותו הם בישלו ואכלו. אחרי כן ברון נשכב לישון, אך ישן רק שלוש שעות כי קאלוא העירה אותו כשעל פניה מבט אימה. ברון הסתכל לכוון בו היא הצביעה וראה במרחק של כחמישים יארד נחש בעל קרניים ענקי, מגולגל לתקיפה. הנחש ארב לסנאי קטן ומסכן שהסתתר בנקרת עץ. כשהסנאי רק היה מוציא את אפו מהנקרה הנחש היה מתנפל עליו אך לשווא, כי ראשו הגדול לא היה יכול לחדור לפתח הקטן של הנקרה.

"למזלי" מספר ברון "הרובה היה לצדי. קמתי והלכתי להציל את הסנאי הקטן, חסר כל מגן. כשהנחש ראה אותי הבין מיד שיש לו עניין עם אויב מסוג אחר, ובשריקה איומה התקדם בכיווני. נעמדתי וכיוונתי את הרובה. הנחש הבין כנראה את כוונתי והתחיל לזחול אלי במהירות. למזלי היה בינינו נפל של עץ ערמון וכדי להגיע אלי הנחש היה צריך לזחול מעליו או סביבו. הוא היה מרוגז מאוד ולא רצה לוותר. חיכיתי לו עשרה צעדים אחרי הנפל, עם ברך אחת על האדמה, הרובה לחוץ לכתף והמרפק הנשען על הברך השניה ליתר יציבות. בסוף ראיתי את ראשו האיום שהופיע מעל בול העץ הנפול

לאט תנועתו נרגעה והוא נפל מת לאורך העץ
הנפול. מדדתי אותו ומצאתי כי אורכו היה
שמונה רגל והיקף גופו כשבעה או שמונה אינץ'.
הוא היה חום כהה, על ראשו היו שני קרניים או
נכון יותר שתי בליטות גבוהות. רציתי להביא
אתי מזכרת לצרפת ולכן ניסיתי לחתוך את
הקרניים מראשו אך לא הצלחתי. מתוך סקרנות
פתחתי בגרזן את גופו ומצאתי בו ציפור קטנה,
מטושטשת אבל חיה. היא התאוששה מהר,
התחילה להניע את כנפיה ותוך זמן קצר כבר
עפה בין השיחים ונעלמה. לא ידעתי אז שזה
מקרה שכיח ושהאינדיאנים, כשמוצאים נחש
כזה ישן אחרי שאכל לשובע, מכים אותו בראש

ובאותו הרגע
יריתי. הכדור
עבר דרך ראשו
אך לא הרג
אותו מיד. הוא
כרך את עצמו
סביב ענף
כלשהו, כשזנבו
דופק לכל
הכוונים, אך
היו אלה
התנועות
האחרונות שלו.

אותה. ברון מבוהל חשב שהיא תמות לפני עיניו,
כי לא ידע שהאינדיאנים מכירים תרופות נגד
רעל הנחשים. קאלוא לא דאגה כלל אלא
חיפשה צמח מסוים בין העשבים וכשמצאה אותו
מעכה את העלים בין שתי אבנים, שמה על
הפצע ותוך מספר שעות נרפאה לגמרי.
מלבד הנחשים האלה שמע ברון מהאינדיאנים
כי קיימים נחשים מסוכנים יותר, ולא בגלל
ההכשה שלהם, שאינה רעילה, אלא כי הם
כורכים את עצמם סביב הקורבן וחונקים אותו
למוות. למזלו ברון לא פגש נחש כזה, כי אחרת
לא היה בוודאי יכול לספר את סיפורי הנחשים
שלו.

עם מקלות, הנחש מקיא את מה שטרף,
והקורבנות לעתים קרובות חיות עדיין.
קאלוא ניצלה פעם מנשיכת נחש. היא שמה את
ידה לנקרה שבתוך גזע עץ דובדבן כדי להוציא
משם ביצי ציפורים. ברגע שהכניסה את היד
צעקה מכאב, כי נחש אפעה שישב שם נכש